

[Forsvarsministeren.]

han vilde finde det uklogt at have den formet saaledes, som den var, af Hensyn til de Forhandlinger, der førtes i Genève, og paa Grundlag deraf foretog Venstre — ikke en Realitetsændring, men netop en Ændring i den Retning, som Udenrigsministeren pegede paa. Hvis det er dette, det ærede Medlem sigter til, skal jeg erkende, at vi har været med til at medarbejde paa disse Forslag.

Jeg forstaaer imidlertid, at Venstre selv har det Indtryk, at der slet ikke er noget at være stolt af. Hvis Venstre mente, at disse Forslag var noget, hvorved de skulde høste Glans, Ære og Berømmelse, hvorfor skulde de saa se at faa en medskyldig? Hvis det er noget stort og godt, søger man at holde det til sig, skyder andre fra og siger: Lad være, det er os, som skal have Æren! Man har det levende Indtryk, at det er noget, Venstre ikke har saa let ved at forsvare.

Naar derfor det ærede Medlem sagde, at nu kunde vi jo rumle saa meget vi vilde med Afrustningen, Vælgerne vilde vende sig fra os, vilde ikke høre paa det, saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at det ærede Medlem skulde vænne sig af med den Vending. Det er jo noget, vi nu har hørt af det ærede Medlem Gang paa Gang. Hver Gang, vi overhovedet har taget et Standpunkt, er det ærede Medlem kommet og har fortalt, hvor ilde det vilde gaa os, naar vi kom ud til Vælgerne. Jeg synes, det ærede Medlem har rig Erfaring for, at hvis det bare var gaaet ham lige saa godt som os, vilde han have været i betydelig bedre Humør, end han er i Aften. Saadan noget kan man sige en enkelt Gang, men jeg synes, det ærede Medlem skal lade være med Gang paa Gang at foreholde os, hvor ilde det vil gaa os, naar han selv har saa sørgelige Erfaringer lige fra 1901, da Venstre naaede op paa Magtens Tinde, til i Dag, hvor det er gaaet nedad for dem fra Dag til Dag.

Jeg har saa kun en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft. Det ærede Medlem sagde, at han godt kunde tænke sig, at han ogsaa kunde have været med til en Ordning til 37 Mill. Kr., hvis Socialdemokraterne vilde have frafaldet deres Afrustningsforslag, hvis der blev Ro om Sagen. Det er meget pænt af de Konservative at indtage et saadant Standpunkt,

men jeg synes ikke det harmonerer rigtigt med det, som det ærede Medlem sagde i sit første Indlæg, at det vilde blive i høj Grad skæbnesvangert, hvis vi gennemførte denne Militærordning til 35½ Mill. Kr. Hvorledes kan saa en Ordning til 37 Mill. Kr. være fuldt forsvarlig, hvis vi bare vilde lade være med vor Afrustning? Jeg synes ikke rigtig, der er Harmoni mellem disse Udtalelser.

Holstein: Naar det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen vilde gøre gældende, at efter at Folkeforbundsresolutionen var afsendt til Japan, standsede Japan Fjendtlighederne og begyndte at trække sine Tropper tilbage, saa siger det ærede Medlem det samme, som den højtærede Udenrigsminister sagde i et Interview til „Politiken“ umiddelbart efter sin Hjemkomst fra Genève; men han glemte blot at tilføje, at Folkeforbundsresolutionen blev ikke afsendt til Japan, før end Japan havde opnaaet alt, hvad det militært og politisk ønskede. Det er paa den Maade, de Herrer fortolker og i de sidste 10—12 Aar har fortolket Begivenhederne i Genève og Begivenhederne ude i Verden, men først og fremmest i Genève, saa tendentiøst og saa misvisende, at det snart er paa Tide, at borgerlig Opinion og borgerlig Presse her i Landet ganske anderledes, end det hidtil har været Tilfældet, paataaler denne utilstedelige og uanstændige Skolastik, som endog kunde faa Ignatius Loyolas ypperlige og lærvillige Disciple til at rødme af Skam.

Jeg skal dernæst knytte nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Udtalelser. Han var tilsyneladende ikke lidt indigneret over, at jeg, som han paastod, mere og mere synes at være for det, som „vi“ er imod, og omvendt. Denne Anke gælder da i hvert Fald ikke Perioden fra 1929 til Efteraaaret 1931, for da har jeg i alle de store Mærkesager staaet Skulder ved Skulder paa Fællesfront med Partiet, og jeg formoder, at det ærede Medlem ikke havde været saa ivrig efter at faa mig op til Fællesmøde i Sommer i sin Kreds, hvis det ikke den Gang havde været hans Anskuelse, at vi arbejder ret godt sammen.

Og naar han nu vil anke over mig, fordi jeg i denne Sag og maaske ogsaa i Forhold til Kriseforliget gjorde noget andet, end „vi“ gjorde, saa burde det ærede Medlem ikke